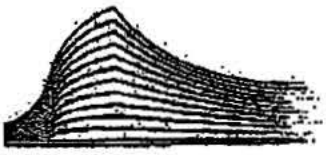

Arrestnummer
C / / 2014

Repertoriumnummer
2014 /

Datum van uitspraak
11 april 2014

Notitienummer griffie
2012/NT/1257

Notitienummer parket-generaal
2012/PGG/4149
2012/VI11/1257

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep
Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
15 APR. 2014

Not.nr. GE.66.97.000173/07

In de zaak van het Openbaar Ministerie en van

het College van Burgemeester en Schepenen van , met kantoor in het

eiser tot herstel,

tegen:

1. Nr. , met ondernemingsnummer en met maatschappelijke zetel te

2. zonder beroep, geboren te op en wonende te

3. Nr. handelaar tweedehandswagens, geboren te op en wonende te

beklaagden,

verdacht van:

de eerste, de tweede en de derde:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben of, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

A. Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99, § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij artikel 99, § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit *in casu*:

I. OK 1

1. een loods te hebben opgericht met afmetingen 14,40 m op 10,40 m, +/- 150 m², +/- 3,20 m hoog

2. een wederrechtelijk opgerichte houten berging van 6 m op 22 m, +/- 132 m², 2,70 m hoog, te hebben verbouwd naar een nieuw volume van 7 m op 21 m, +/- 147 m², 3,20 m hoog

3. het gelijkvloers van de woning achteraan te hebben uitgebreid met een leefruimte van 9,50 m op 6,40 m, +/- 60,80 m²

4. een caravan te hebben uitgebreid met een tuinhuis en ingericht als woonruimte met een totale oppervlakte van +/- 35 m², 2,20 m hoog

op het terrein, gelegen te
ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan geboren te op en
wonende te , aan , geboren op
en wonende . aan , geboren te
op en wonende t aan ,
geboren te op en wonende te
aan , geboren te op
en wonende te en aan
, geboren te op en wonende te

te op niet nader te bepalen data in de periode van 3 april 2002 tot en met 2 april 2007

II. OK 2

5. de verharding op het terrein +/- 438 m² groter te hebben uitgevoerd dan vergund

te op niet nader te bepalen data in de periode van 12 september 2005 tot 2 april 2007

6. een metalen afdak te hebben opgericht van +/- 32 m²

te op niet nader te bepalen data in de periode van 3 april 2002 tot 19 april 2006

7. twee zones van elk 400 m² te hebben verhard met grind
te op niet nader te bepalen data in de periode van 13 september 2007 tot 18 maart 2008

op het terrein, gelegen te
ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan met maatschappelijke zetel te

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-5° a (en § 3), 146-1°,147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (*B.S.*, 8 juni 1999) de bij art 99, § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan . geboren te op en
wonende te , aan , geboren te op
en wonende te , aan geboren te
op en wonende te , aan

geboren te op en wonende te
, aan geboren op
en wonende te en aan
geboren te op en wonende te

een grond gewoonlijk te gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval, meer bepaald de tuinzones te hebben gebruikt voor de opslag van gebruikte en afgedankte voertuigen (OK1)

te op niet nader te bepalen data in de periode van 3 april 2002 tot en met 2 april 2007.

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4, § 1, 29, 30, 39, § 1-1°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (B.S., 17 september 1985) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 5, 6, 6*bis*, 58, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (B.S., 26 juni 1991) zijnde het verbod, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd (art. 5) terzake de hieronder vermelde inrichtingen die/dat overeenkomstig de lijst, namelijk de aan het voormeld Besluit van 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, onder de hieronder vermelde nummers
behoort tot de klasse twee van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen

1. rubriek 2.2.1.d.1°
opslag en sortering van andere niet gevaarlijke afvalstoffen met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton

2. rubriek 2.2.1.e.1°
opslag en sortering van gevaarlijke afvalstoffen met een opslagcapaciteit van maximaal 1 ton

3. rubriek 2.2.2.c.2°
opslag en mechanische behandeling van gevaarlijke afvalstoffen met een opslagcapaciteit van meer dan 10 ton t.e.m. 100 ton

4. rubriek 2.2.2.g.1°
opslag en mechanische behandeling van gevaarlijke afvalstoffen

te minstens in de periode van 9 februari 2009 tot 1 mei 2009 (OK 3)

D. opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op:
artikel 4, § 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op artikel 5 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams

Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) door zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een inrichting te hebben geëxploiteerd
meer bepaald:

1. rubriek 2.2.1.d.1°
opslag en sortering van andere niet gevaarlijke afvalstoffen met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton

2. rubriek 2.2.1.e.1°
opslag en sortering van gevaarlijke afvalstoffen met een opslagcapaciteit van maximaal 1 ton

3. rubriek 2.2.2.c.2°
opslag en mechanische behandeling van gevaarlijke afvalstoffen met een opslagcapaciteit van meer dan 10 ton t.e.m. 100 ton

4. rubriek 2.2.2.g.1°
opslag en mechanische behandeling van gevaarlijke afvalstoffen

te in de periode van 1 mei 2009 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (OK 3).

E. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 20, 22, 29, 39, § 1-2°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning (B.S., 17 september 1985) de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet te hebben nageleefd namelijk:
ten aanzien van een inrichting die overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 als hinderlijk is ingedeeld inbreuk te hebben gepleegd op Hoofdstuk 1.1 en de artikelen 3.1.1., 5.2.2.6.5., § 2 en 7.3.0.1 van voormeld besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S., 31 juli 1995) zijnde:

art. 5.2.2.6.5., § 2
De batterijen worden opgeslagen op een overdekte, ingekuilde zuurbestendige en vloeistofdichte vloer. Andere uitvoeringsvormen voor opslagruimte voor batterijen dienen de goedkeuring van de toezichthoudende overheid te dragen

te op 13 februari 2009 (OK 3, st. 36)

F. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 5, 6, 13, 14, 23, 54, 56 - 1°, 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 (*B.S.*, 25 juli 1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, de voorschriften vastgesteld door of krachtens dit decreet te hebben overtreden meer bepaald inbreuk te hebben gepleegd op de artikelen 13, 14, 23 en 10.4.1 van het Besluit van 5 december 2003 van de Vlaamse regering tot vaststelling van het Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea – *B.S.*, 30 april 2004) welke bepalen :

Art. 5.1.1.4.

§ 1. Een identificatieformulier vergezelt het vervoer van alle afvalstoffen, met uitzondering van huishoudelijke afvalstoffen, van afvalstoffen zoals gedefinieerd in artikel 1.1.1, § 2, 82° en van niet-gevaarlijke bedrijfsafvalstoffen die in één ophaalronde ingezameld worden.

§ 3. Het identificatieformulier voor gevaarlijke afvalstoffen bevat ten minste de volgende gegevens: 8° omschrijving, hoeveelheid, chemische samenstelling en code van de afvalstof(fen), overeenkomstig bijlage 1.2.1.B;

meer bepaald door het gebruik van de verkeerde euralcode (OK 4)

te op 24 maart 2009

G. opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op:

artikel 22, lid 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 43, § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), door als exploitant van een inrichting de exploitatievoorwaarden niet te hebben nageleefd, meer bepaald de hieronder vermelde artikelen van het Besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II), nl.

art. 4.1.3.2.
Onverminderd art. 4.1.2.1. treft de exploitant als normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen om de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer
(...)

meer bepaald de buurt te hebben gehinderd door geluid afkomstig van vernietigen van een oplegger met een kraan, in open lucht (OK3, st. 52)

te op 25 maart 2010

De rechtstreekse dagvaarding vermeldde ook het volgende:

"Exploitatieverbod

De eerste, de tweede en de derde tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 16.6.5 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichtingen die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen, te exploiteren gedurende de termijnen door de rechter te bepalen onder verbeurte van een dwangsom van € 250 per dag bij overtreding van dit verbod".

De rechtbank van eerste aanleg te Gent, 21ste kamer, besliste bij vonnis van 23 oktober 2012 op tegenspraak als volgt:

"Zegt dat de betichtingen A, B, C, D, E, F en G de ten laste gelegd naar eis van recht bewezen zijn en dat ze de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet als de feiten die werden bestraft met het in kracht van gewijsde gegaan arrest van 25 november 2011 van het hof van beroep te Gent en het arrest van 23 maart 2012 van het hof van beroep te Gent.
Zegt dat daarenboven nog een bijkomende straf dient uitgesproken te worden gezien de straf, die reeds werd uitgesproken bij het in kracht van gewijsde gegaan arrest van het hof van beroep te Gent dd. 25 november 2011 en dd. 23 maart 2012 niet volstaan als bestraffing voor het geheel van de misdrijven.
Zegt dat de betichtingen A, B, C, D, E, F en en ten laste gelegd naar eis van recht bewezen zijn en dat ze de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet als de feiten die werden bestraft met het in kracht van gewijsde gegaan arrest van 25 november 2011 van het hof van beroep te Gent.
Zegt dat daarenboven nog een bijkomende straf dient uitgesproken te worden gezien de straf, die reeds werd uitgesproken bij het in kracht van gewijsde gegaan vonnis van het hof van beroep te Gent dd. 25 november 2011 niet volstaat als bestraffing voor het geheel van de misdrijven.

op strafrechtelijk gebied:

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F en G samen, tot een bijkomende geldboete van duizend euro (1.000,00 euro).

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op vijfduizend vijfhonderd euro (5.500,00).

Zegt dat verplicht is een bedrag van vijfentwintig euro, verhoogd met 50 opdeciemen, aldus gebracht op honderd vijftig euro, te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van tweeëndertig euro zevenentwintig cent (€ 32,27) (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131ter (B.S., 27 januari 2012)).

* * * *

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F en G samen, tot een bijkomende geldboete van duizend euro (1.000,00 euro).

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op vijfduizend vijfhonderd euro (5.500,00).

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Zegt dat verplicht is een bedrag van vijfentwintig euro, verhoogd met 50 opdecimen, aldus gebracht op honderd vijftig euro, te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van tweeëndertig euro zevenentwintig cent (€ 32,27) (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131ter (B.S., 27 januari 2012)).

* * * *

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F en G samen, tot een bijkomende geldboete van duizend euro (1.000,00 euro).

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op vijfduizend vijfhonderd euro (5.500,00).

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Zegt dat verplicht is een bedrag van vijfentwintig euro, verhoogd met 50 opdecimen, aldus gebracht op honderd vijftig euro, te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van tweeëndertig euro zevenentwintig cent (€ 32,27) (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131ter (B.S., 27 januari 2012)).

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op 166,72 euro.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de staat tot heden begroot op 166,72 euro.

Wat betreft de herstelvordering

Beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel op

het perceel te *kadastraal gekend onder*

door:

- *staking van het strijdig gebruik van het terrein voor het opslaan en verwerken van afgedankte voertuigen en oud ijzer*
- *afbraak van het metalen afdak achteraan het perceel*
- *verwijdering van de betonverharding van 438 m² (twee zones van elk +/- 219 m² vooraan het terrein naast de te verwijderen grind verharding)*
- *verwijdering van de grindverharding van 800 m² (twee zones van elk +/- 400 m² vooraan het terrein naast de te verwijderen betonverharding).*

en op

het perceel te *kadastraal gekend onder*

als volgt:

- *de overdekte loods (nr 1 op plan in bijlage) en het toilet moeten worden verwijderd*
- *de houten berging (nr 2 op plan in bijlage) moet worden verwijderd*
- *het metalen afdak (nr 3 op plan in bijlage) moet worden verwijderd*
- *de achterbouw van de woning (nr 4 op plan in bijlage) moet worden verwijderd*
- *de caravan annex tuinhuis (nr 5 op plan in bijlage) moet worden verwijderd*
- *de gestalde wagens moeten van het terrein worden verwijderd*
- *de verharding in de voortuinstrook moet worden beperkt tot 30% van de zone*
- *de verharding in de zone voor gekoppelde en/of open bebouwing moet worden beperkt tot 30% van de zone*
- *de verharding in de zone voor koeren en tuinen moet volledig worden verwijderd.*

En dit binnen een termijn van 6 maanden, onder verbeurte van een dwangsom lastens de veroordeelden ten voordele van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen van van 150 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Zegt voor recht dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is in de zin van art. 1385bis, vierde lid Ger.W.

Burgerrechtelijk:

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan voor zover er nog niet definitief werd over geoordeeld."

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 29 oktober 2012 door de lasthebber *ad hoc* voor tegen alle beschikkingen;
- 29 oktober 2012 door het openbaar ministerie tegen
- 31 oktober 2012 door en tegen alle beschikkingen;
- 31 oktober 2012 door het openbaar ministerie tegen en

****

1. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 14 maart 2014 in het Nederlands:

- de tweede en derde beklaagde in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te

- de eerste beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te in zijn hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*,

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,

- de eiser tot herstel, in zijn middelen vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te voor meester advocaat met kantoor te

2. Elk hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld en is ontvankelijk.

3.1 Het hof verbetert de telastlegging D door vervanging van *"100 ton"* door *"1 ton"*.

3.2 Het hof verbetert de telastlegging F door vervanging van *"de artikelen 13, 14, 23 en 10.4.1" door "artikel 5.1.1.4, §§ 1 en 3"*.

3.3 De partijen werden van de voorgenomen verbetering ingelicht. De verbetering slaat op de aanhangig gemaakte feiten.

4. De feiten van de telastlegging A (1 tot en met 7) zijn sinds 1 september 2009 als inbreuk op artikel 4.2.1, 1°, a en c Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening (VCRO) strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, al. 1, 1° VCRO met dezelfde straffen.

De feiten van de telastlegging B zijn als inbreuk op artikel 4.2.1.5°, a VCRO sinds 1 september 2009 strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, al. 1, 1° VCRO.

De feiten van de telastlegging C en E zijn sinds 1 mei 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.6.1, § 1, lid 1 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid (DABM). Voor zover de telastleggingen bewezen zijn, maakt het hof toepassing van de meest milde straf.

De feiten van de telastlegging F zijn sinds 1 mei 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.6.3, § 1, lid 2 DABM. Sinds 1 juni 2012 vormen deze feiten, voor zover bewezen, inbreuken op het Materialendecreet. Dergelijke inbreuken blijven op een zelfde wijze strafbaar gesteld. Het feit dat

sinds 2 juni 2012 het besluit van de Vlaamse Regering 5 december 2008 tot vaststelling van het Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming en – beheer (Vlarea) werd opgeheven en vervangen door het besluit van 17 februari 2012 van de Vlaamse Regering tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (Vlarema) doet geen afbreuk aan de strafbaarstelling.

5. De eerste, tweede en derde beklaagde stelden op de rechtszitting van 14 maart 2014 in pleidooien het te last gelegde niet te betwisten.

In conclusie vroegen de tweede en derde beklaagde hen voor de telastleggingen A en B samen een milde straf op te leggen en *"omwille van opsporing"*, dit is toepassing van artikel 65, tweede lid Strafwetboek, geen bijkomende straf toe te passen voor de telastleggingen C, D en E. De lasthebber *ad hoc* stelde zich hierbij aan te sluiten. In mondeling pleidooi vroegen zij de opsporing voor alle telastleggingen toe te passen.

6. De telastleggingen zijn voor het hof voor de drie beklaagden bewezen gebleven. Het hof verwijst naar de overwegingen van de eerste rechter onder de randnummers 5 tot en met 10 van het bestreden vonnis en maakt deze tot de zijne.

7. Terecht stelde de eerste rechter vast dat voor elke beklaagde de bewezen feiten de uiting zijn van eenzelfde misdadig opzet en dat voor deze misdrijven er ook sprake is van toepassing van artikel 65, tweede lid Strafwetboek op grond van het in kracht van gewijsde gegaan arrest van 25 november 2011 van het hof van beroep te Gent en voor de eerste beklaagde ook op grond van het in kracht van gewijsde gegaan arrest van 23 maart 2012 van dezelfde hof. Een getekend afschrift met de bevestiging dat deze arresten in kracht van gewijsde zijn gegaan bevindt zich in de strafbundel.
Eveneens terecht en op goede gronden oordeelde de eerste rechter dat nog een bijkomende bestraffing noodzakelijk was. Het hof neemt de overwegingen onder de randnummers 12 tot en met 19 van het bestreden vonnis over en maakt deze tot de zijne.

Gezien echter de beklaagden aantonen dat voor het eerst sprake is van een enigszins volgehouden en meer gestructureerde aanpak van de reeds jarenlang aansleepende problematiek, beperkt het hof deze bijkomende bestraffing zoals hierna bepaald. Dit moet strekken tot aansporing het herstel voort te zetten.

Nu de bewezen feiten werden gepleegd na 29 februari 2004 en voor 1 januari 2012 moeten de geldboeten worden vermeerderd met 45 deciemen.

8. De eerste rechter besliste juist over de kosten. Het hof veroordeelt de beklaagden ook hoofdelijk tot de kosten in beroep.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, sinds 1 januari 2012 te vermeerderen met 50 opdecimes tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op € 51,20 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in

strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, *B.S.*, 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

9.1 Artikel 6.1.41, § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening (VCRO) bepaalt: "*Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en / of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. (...) De herstelvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:*

1° voor misdrijven die bestaan, of onder meer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,
b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
c) hetzij, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen;

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstelvordering instelt, aantoont dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.

Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individualiseerbaar zijn.";

9.2 Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstelvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

De vermelde bepalingen bevatten geen onweerlegbaar vermoeden dat, behoudens de mogelijkheid van bouw- of aanpassingswerken, de plaatselijke ordening steeds is geschaad zodra het misdrijf erin bestaat te hebben gehandeld in strijd met niet voor afwijking vatbare bestemmingsvoorschriften. De bepaling "*voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken*" in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° VCRO, houdt niet in dat zelfs wanneer de constructie vanuit het standpunt van de goede ruimtelijke ordening aanvaard kan worden, bij wettelijke onmogelijkheid tot regularisatie het herstel in de oorspronkelijke toestand, dit is de afbraak, moet worden bevolen.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften de afbraak steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

9.3 Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM, moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

9.4 De bij brief van 11 maart 2011 bij het parket ingeleide herstelvordering van het college van burgemeester en schepenen van strekt voor de site te tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat inhoudt:

- staking van het strijdig gebruik van het terrein voor het opslaan en verwerken van afgedankte voertuigen en oud ijzer,
- afbraak van het metalen afdak achteraan het perceel,
- verwijdering van de betonverharding van 438 m² (twee zones van elk +/- 219 m² vooraan het terrein naast de te verwijderen grind verharding),
- verwijdering van de grindverharding van 800 m² (twee zones van elk +/- 400 m² vooraan het terrein naast de te verwijderen betonverharding).

Met betrekking tot de site te vorderde het college van burgemeester en schepenen van ook het herstel in de oorspronkelijke toestand, wat inhoudt:

- verwijdering van de overdekte loods (nr. 1 op het plan),
- verwijdering van de houten berging (nr. 2 op het plan),
- verwijdering van het metalen afdak (nr. 3 op het plan),
- verwijdering van de achterbouw van de woning (nr. 4 op het plan),
- verwijdering van de caravan met tuinhuis (nr. 5 op het plan),
- verwijdering van de op het terrein gestalde wagens,
- beperking van de verharding in de voortuinstrook tot 30 %,
- beperking van de verharding in de zone voor gekoppelde en/of open bebouwing tot 30 % van de zone,
- verwijdering van de verharding in de zone voor koeren en tuinen.

De eiser in herstel vordert telkens een dwangsom.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur sloot zich bij brief van 22 maart 2011 aan bij deze herstelvorderingen en maakte deze tot de zijne.

Het positief advies van 6 mei 2011 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid had op de beide herstelvorderingen betrekking, zodat voor ze voldaan is aan het formeel ontvankelijkheidsvereiste van artikel 6.1.41, § 6 VCRO.

9.5 De beklaagden betwisten in beginsel niet dat herstel kan bevolen worden, doch voeren enige betwisting over bepaalde herstelmaatregen en/of de modaliteiten ervan, wat het hof hierna bespreekt:

9.5.1.1 overdekte loods en toilet

De beklaagden merken op dat de loods *"zal worden verplaatst"* naar de nieuwe site op de Kennelijk bedoelen zij dat daar een loods zal worden opgericht, waarin de activiteiten die vroeger in de kwestieuze loods plaatsvonden nieuw onderdak zullen vinden.

Zij vragen de afbraak van het toilet niet te bevelen, gezien de telastlegging *"geen gewag maakt van deze te verwaarlozen constructie"*.

De afbraak van de loods dient bevolen te worden. Het toilet is verbonden met deze loods en is er mee geïncorporeerd en maakt er op die wijze deel van uit. De afbraak van het toilet ligt besloten in de vordering tot afbraak van de loods.

De vordering tot verwijdering of afbraak van de loods slaat ook op het toilet. Het is niet mogelijk het toilet bij afbraak van de loods toch te behouden: het zou er nog geïsoleerd bij staan.

De last die de afbraak van het toilet voor de beklaagden meebrengt, staat niet in wanverhouding tot het voordeel van de herstelmaatregel voor de goede ruimtelijke ordening. Bovendien is het mogelijk met naleving van de geldende voorschriften op een andere plaats een toilet in te richten.

9.5.5.2 houten berging

Anders dan de beklaagden voorhouden, kan de afbraak van de gehele berging bevolen worden, zelfs als de bewezen telastlegging enkel slaat op het aanbrengen van een beperkte volumewijziging.

Uit de overgelegde foto's blijkt niet met zekerheid dat het herstel volledig werd uitgevoerd, zodat het hof het herstel ter zake nog oplegt.

9.5.5.3 metalen afdak

De beklaagden stellen dat *"de strafvordering (niet spreekt) over dit metalen afdak"*.

Met betrekking tot de worden de beklaagden inderdaad niet vervolgd voor een stedenbouwinbreuk inzake een metalen dak die slaat op een bewezen misdrijf. De herstelvordering is op dit punt niet-ontvankelijk.

9.5.5.4 achterbouw woning

De beklaagden werpen op dat de hiervoor gevorderde herstelmaatregel in strijd is met de 'decretale prioriteitenorde': de meerwaarde is het principieel te vorderen herstel. Ondergeschikt voeren zij aan

dat de gevorderde herstelmaatregel kennelijk onredelijk is: het volume is al sinds de negentiger jaren aanwezig en de overtreding heeft op zich geen kennelijk onaanvaardbare impact op de goede plaatselijke ordening, noch brengt zij een onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder teweeg.

Wanneer de wettigheid van de vordering tot het herstel in de vorige plaats wordt aangevochten, gaat de rechter na of de herstelvordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen en gaat hij bovendien in het bijzonder na of deze vordering niet kennelijk onredelijk is. Hij gaat daarbij *in concreto* na of de maatregelen niet in een disproportionele verhouding staan tegenover de last die daaruit voortvloeit voor de overtreder en of in het licht van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en rekening houdend met het voordeel voor de ruimtelijke ordening en de last voor de overtreder geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is.

De herstelvorderingen motiveren uitdrukkelijk dat met de uitvoering van het herstel, waaronder ook de afbraak van de achterbouw van de woning, het mogelijk is de gewenste ruimtelijke ordening die in het bijzonder plan van aanleg is opgenomen, te realiseren: *"Op heden wordt de plaatselijke ordening onmiskenbaar op onevenredige wijze geschaad door een toestand die flagrant in strijd is met de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA. Het laten bestaan van de wederrechtelijke toestand leidt ertoe dat de realisatie van de in het BPA vooropgestelde ruimtelijke ordening opnieuw voor ongekende tijd vooruitgeschoven wordt. In feite komt dit neer op een achteruitgang van het niveau van de goede ruimtelijke ordening. (...) De wederrechtelijke toestand heeft op heden ook een onmiskenbare weerslag op de aanpalende percelen. De overdreven terreinbezetting die veroorzaakt is door talrijke, niet-vergunde constructies die door de jaren heen willekeurig geplaatst werden en uitgevoerd worden in verschillende materialen, zorgt voor een heel slordige indruk en een onaangenaam woonklimaat. (...) De geviseerde inbreuken veroorzaken zonder twijfel kennelijk overdreven hinder voor de naburige erven."* Er werd ook gewezen op de bezwaren die werden ingediend tijdens het openbaar onderzoek en de aanhoudende buurtklachten inzake niet-naleving van de milieuwetgeving.

De uitzondering op het principieel te bevelen herstel overeenkomstig het in artikel 6.1.41, § 1, 1° en 2° VCRO gemaakte onderscheid toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel bij overtreding van de bestemmingsvoorschriften, als voor de andere overtredingen. In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De concrete vaststelling dat er schade is aan de plaatselijke ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden, zonder dat het hof de evenredigheidstoets die het uitvoert, nader moet toelichten in functie van de gepleegde overtreding en de modaliteiten zoals bepaald in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2° VCRO.

De hiervoor vermelde motieven van de herstelvorderingen geven voldoende aan dat de inbreuken onevenredige schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening toebrengen, zodat naar behoren is gemotiveerd dat de inbreuken de goede plaatselijke ruimtelijke ordening aantasten en verantwoordt dit de keuze van het herstel in de oorspronkelijke toestand als herstelmaatregel.

9.5.5.5 caravan annex tuinhuis

De beklaagden voeren aan dat de caravan is verwijderd en de herstelmaatregel zonder voorwerp is.

Uit de dossiergegevens blijkt niet dat de inbreuk volledig is hersteld, zodat het hof alsnog de afbraak beveelt.

9.5.5.6 gestalde wagens

De beklaagden voeren aan dat het terrein al sinds de zeventiger jaren in de *"huidige vorm"* wordt gebruikt: het is onredelijk om na verloop van een dergelijk lange termijn nog een herstel in de oorspronkelijke toestand te vorderen.

De beklaagden voeren niet aan dat de redelijke termijn in strafzaken is overschreden. Dit is ook niet het geval. Het tijdsverloop op zich maakt de herstelvordering niet kennelijk onredelijk. Hierbij moet ook rekening worden gehouden met de omstandigheid dat de betrokken beklaagden in afwachting van de uitspraak langdurig voordeel hebben kunnen halen uit de door henzelf gecreëerde onwettige toestand. Het herstel in de oorspronkelijke toestand is nog steeds nodig. Het hof verwijst hiervoor ook naar de al aangehaalde motieven van de herstelvordering.

9.5.5.7 verhardingen voortuinstrook – zone gekoppelde en/of open bebouwing en zone voor koeren en tuinen

De beklaagden voeren aan dat de verhardingen los staan van het gewoonlijk gebruik, waarvoor de beklaagden vervolgd zijn: enkel het staken van het gewoonlijk gebruik kan bevolen worden en niet het verwijderen van de verhardingen.

De feitelijke gedraging van de bewezen telastlegging B is het gewoonlijk gebruiken van de tuinzones voor de opslag van gebruikte en afgedankte voertuigen. Het verwijderen van het wederrechtelijk deel van de verhardingen, die precies voor deze activiteit gebruikt worden, is een vorm van herstelmaatregel die hiermee verband houdt.

Het bevelen van dit herstel is niet kennelijk onredelijk en alsnog noodzakelijk.

9.5.5.8 staking strijdig gebruik opslag en verwerking afgedankte voertuigen en oud ijzer – afbraak metalen dak

De beklaagden stellen een aanvang met het herstel te hebben genomen en vragen hun toe te laten dit herstel te voltooien.

Het hof voorziet de hierna bepaalde hersteltermijn, voor alle gegronde herstelmaatregelen samen.

9.5.5.9 verwijdering betonverhardingen van 438 m² en grindverharding van 800 m²

De beklaagden stellen dat de herstelmaatregel wegens strijdigheid met de prioriteitenorde, minstens wegens kennelijk onredelijkheid ongegrond is.

Wanneer de wettigheid van de vordering tot het herstel in de vorige plaats wordt aangevochten, gaat de rechter na of de herstelvordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen en gaat hij bovendien in het bijzonder na of deze vordering niet kennelijk onredelijk is. Hij gaat daarbij *in concreto* na of de maatregelen niet in een disproportionele verhouding staan tegenover de last die daaruit voortvloeit voor de overtreder en of in het licht van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en rekening houdend met het voordeel voor de ruimtelijke ordening en de last voor de overtreder geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is.

De herstelvorderingen motiveren uitdrukkelijk dat de toestand niet kan gedoogd worden aangezien deze een onmiskenbare weerslag heeft op de aanpalende percelen: *"Het gebruik van het perceel voor de opslag van gebruikte en afgedankte voertuigen leidt tot een onaangenaam woonkwaliteit en tot een lagere woonkwaliteit voor de aanpalenden ten opzichte van de toestand zoals die zou zijn mét naleving van de voorschriften van het ruimtelijk uitvoeringsplan."* De bewuste verhardingen maken onmiskenbaar deel uit van de in de herstelvorderingen vermelde toestand. Tevens wordt in de herstelvorderingen gewezen op de hinder voor de naburige erven, waarvan de aanhoudende buurtklachten getuigen.

De uitzondering op het principieel te bevelen herstel overeenkomstig het in artikel 6.1.41, § 1, 1° en 2° VCRO gemaakte onderscheid toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel bij overtreding van de bestemmingsvoorschriften, als voor de andere overtredingen. In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De concrete vaststelling dat er schade is aan de plaatselijke ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden, zonder dat het hof de evenredigheidstoets die het uitvoert, nader moet toelichten in functie van de gepleegde overtreding en de modaliteiten zoals bepaald in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2° VCRO.

De hiervoor vermelde motieven van de herstelvorderingen geven voldoende aan dat de inbreuken onevenredige schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening toebrengen, zodat naar behoren is gemotiveerd dat de inbreuken de goede plaatselijke ruimtelijke ordening aantasten en verantwoordt dit de keuze van het herstel in de oorspronkelijke toestand als herstelmaatregel, c.q. verwijderingen van de verhardingen. Dat de aanleg van de grindverhardingen begrepen was in de stedenbouwkundige vergunning van 31 augustus 2004, die pas na verval ervan werd uitgevoerd, staat aan deze vaststelling niet in de weg.

De last die de uitvoering van deze herstelmaatregelen voor de beklaagden vormt staat niet in wanverhouding tot het voordeel ervan voor de plaatselijke goede ruimtelijke ordening.

9.5.6 De overwegingen hiervoor inzake de herstelvorderingen voor de beide sites impliceren, volgens de motivering van het college van burgemeester en schepenen en, door overneming ervan, de

gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur *in casu*, dat, voor zover deze herstelvorderingen ontvankelijk zijn, de keuze voor een andere herstelmaatregel dan een herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand de plaatselijke ruimtelijk ordening op onevenredige wijze zou schaden. Het blijkt niet dat de vorderingen gesteund zijn op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Zij zijn evenmin kennelijk onredelijk. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van de herstelvorderingen te beoordelen.

9.6 De eisers in herstel vorderen in de herstelvorderingen de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden in het verleden om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van dwangsommen gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De door de eerste rechter uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

10. De eerste rechter oordeelde juist over het gevorderde exploitatieverbod, met dien verstande dat het hof er op wijst dat het exploitatieverbod werd opgelegd in het arrest van 25 november 2011.

11. Terecht hield de eerste rechter de burgerlijke belangen aan.

OP DEZE GRONDEN
Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter en:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het bestreden vonnis wat de afwijzing van het exploitatieverbod en de beslissing over het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen betreft.

wijzigt het bestreden vonnis voor het overige als volgt:

verbetert de telastlegging D zoals vermeld in randnummer 3.1 van dit arrest en de telastlegging F zoals vermeld in randnummer 3.2 van dit arrest,

verklaart de eerste beklaagde schuldig aan de telastleggingen A, B, C, D, E, F en G en stelt vast dat deze feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet als de feiten die werden bestraft door het in kracht van gewijsde gegaan arrest van 25 november 2011 van het hof van beroep te Gent en het in kracht van gewijsde gegaan arrest van 23 maart 2012 van het hof van beroep te Gent en zegt dat voor de feiten van de telastleggingen A, B, C, D, E, F en G samen nog een bijkomende straf dient uitgesproken te worden gezien de straffen die reeds werden toegepast in de hiervoor vermelde arresten niet volstaan als bestraffing voor het geheel van de misdrijven,

veroordeelt de eerste beklaagde voor de telastleggingen A, B, C, D, E, F en G samen tot een bijkomende geldboete van € 800, vermeerderd met 45 decimes tot € 4.400,

verklaart de tweede beklaagde schuldig aan de telastleggingen A, B, C, D, E, F en G en stelt vast dat deze feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet als de feiten die werden bestraft door het in kracht van gewijsde gegaan arrest van 25 november 2011 van het hof van beroep te Gent en zegt dat voor de feiten van de telastleggingen A, B, C, D, E, F en G samen nog een bijkomende straf dient uitgesproken te worden gezien de straf die reeds werd toegepast in het hiervoor vermelde arrest niet volstaat als bestraffing voor het geheel van de misdrijven,

veroordeelt de tweede beklaagde voor de telastleggingen A, B, C, D, E, F en G samen tot een bijkomende geldboete van € 700, vermeerderd met 45 decimes tot € 3.850, of een vervangende gevangenisstraf van 75 dagen,

verklaart de derde beklaagde schuldig aan de telastleggingen A, B, C, D, E, F en G en stelt vast dat deze feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet als de feiten die werden bestraft door het in kracht van gewijsde gegaan arrest van 25 november 2011 van het hof van beroep te Gent en zegt dat voor de feiten van de telastleggingen A, B, C, D, E, F en G samen nog een bijkomende straf dient uitgesproken te worden gezien de straf die reeds werd toegepast in het hiervoor vermelde arrest niet volstaat als bestraffing voor het geheel van de misdrijven,

veroordeelt de derde beklaagde voor de telastleggingen A, B, C, D, E, F en G samen tot een bijkomende geldboete van € 800, vermeerderd met 45 decimes tot € 4.400, of een vervangende gevangenisstraf van 80 dagen,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de vergoeding van € 51,20 voor administratieve kosten,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten, voor het openbaar ministerie begroot op € 166,72 in eerste aanleg en € 306,28 in beroep,

verklaart de herstelvordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur niet ontvankelijk voor zover deze betrekking heeft op de site te en strekt tot verwijdering van het metalen afdak,

verklaart de herstelvorderingen voor het overige ontvankelijk en beveelt elke beklaagde op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur over te gaan tot het herstel op:

het perceel te kadastraal gekend onder door:

- staking van het strijdig gebruik van het terrein voor het opslaan en verwerken van afgedankte voertuigen en oud ijzer,
- afbraak van het metalen afdak achteraan het perceel,
- verwijdering van de betonverharding van 438 m² (twee zones van elk +/- 219 m² vooraan het terrein naast de te verwijderen grind verharding),
- verwijdering van de grind verharding van 800 m² (twee zones van elk +/- 400 m² vooraan het terrein naast de te verwijderen betonverharding),

en het perceel te kadastraal gekend onder door:

- verwijdering van de overdekte loods (nr. 1 op het plan),
- verwijdering van de houten berging (nr. 2 op het plan),
- verwijdering van het metalen afdak (nr. 3 op het plan),
- verwijdering van de achterbouw van de woning (nr. 4 op het plan),
- verwijdering van de caravan met tuinhuis (nr. 5 op het plan),
- verwijdering van de op het terrein geplaatste wagens, beperking van de verharding in de voortuinstrook tot 30 %,
- beperking van de verharding in de zone voor gekoppelde en/of open bebouwing tot 30 % van de zone,
- verwijdering van de verharding in de zone voor koeren en tuinen,

binnen een termijn van achttien maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaatsen niet in de oorspronkelijke toestand worden hersteld binnen voormelde termijn het college van burgemeester en schepenen van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO,

zegt voor recht dat zowel op vordering van het college van burgemeester en schepenen van als op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van achttien maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

houdt de burgerlijke belangen aan.

Kosten eerste aanleg:	€ 166,72
Kosten beroep:	
Afschrift vonnis:	€ 63,00
Afschriften akten hb:	€ 12,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 70,00
Dagvaarding:	€ 133,44
	€ 278,44
+ 10 % :	€ 27,84
Totaal:	€ 306,28

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en en in openbare rechtszitting van 11 april 2014 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier